

Nýggja útvarpsstöðin vælkomnin!

Jógvan Arge, programleiðari í Útvarpi Føroya, heilsar nýggju útvarpsstöðini vælkomnari. Hann heldur ikki, at hon er nøkur hóttan móti 40 ára gomlu útvarpsstöðini, Útvarpi Føroya.

— Tað hevur eydnast væl at byggja ÚF upp til stöðina, hon er í dag. Vit hava 40 ára royndir í at gera útvarp, og kenna tí ikki nýggju útvarpsstöðina, Atlantic Radio, sum nakra hóttan, sigur

Jógvan Arge, programleiðari í Útvarpi Føroya.

Jógvan Arge sigur tað vera løgið, um ÚF ikki fer at klára at fylgja við í menningini saman við øðrum útvarpsstöðum. Hann sigur, at ÚF fer at halda fram at senda so breitt tilfar sum møgulegt, eins og kravt er fyri eina almenna útvarpsstöð. Hetta ger, at okkurt verður til øll, í staðin fyri, at stöðin leggur seg eftir einum ávísu lurtarskara.

Hóast Atlantic Radio fer at senda alt samdøgrið, heldur programleiðarin í ÚF heldur ikki hetta vera nakra hóttan móti hansara stöð. Hann sigur, at tað enn ikki hevur verið umrøtt, um ÚF skal nýta longri senditíð, men hetta heldur hann væl kann koma upp á tal.

Maður kemur í mans stað

So hvørt sum Atlantic Radio mennist, fer stöðin at fáa brúk fyri alt fleiri fólki, og hugsandi er, at onkur, ið frammanundan starvast hjá ÚF, fer í starv hjá kappingarneytanum, Atlantic Radio. Men heldur ikki hetta sær Jógvan Arge sum nakra hóttan móti ÚF. Hann nýtir gamla orðtakið um, at maður kemur í mans stað, og sigur, at eingin trupulleiki skuldi verið at fingið nýtt fólk við góðum evnum.

At enda vísir Jógvan Arge á, at tá sjónvarpsfelagið byrjaði at senda í 1979, fekk ÚF ein kappingarneyta. Men hetta gav ongar trupulleikar hjá ÚF, og tað vantar hann heldur ikki, at Atlantic Radio fer at geva.

ÚTSJÓN - um loftmiðlar okkara

Hvør er óndur og hvør er góður?

"Nakrir av okkara sameindu frá 2. Heimsbardaga eru í dag í ferð við at sorla alt tað, vit hava bygt upp."

Nakað soleiðis segði Milosevic, leiðarin hjá serbiska fólkinum (sum vit vita bardist mannliga móti Hitleri í síni tíð) seinasta fríggjakvöld í SvF í eini samrøðu við amerikanskari títindamann, og Milosevic ristist ikki á hondini.

Hann hevur karisma, útstráling; men tað er tað jú so nógvir bandittar sum hava. Hvør er óndur og hvør er góður? Vit smáu menniskju verða tveitt higir og hagar av professiónellu propaganda-maskinuni hjá báðum pørtum og lata okkum onkusvegna tala til at halda tað, teir vilja hava okkum at halda.

Konto Kosovo

Tíbetur liða føroysku loftmiðlarnir ikki av sama krígsdelirium, sum BBC ger - føroysk børn hava eisini fólislir.

Skilið í Kosovo er so ræðuligt, at hesin líti ummælarin ikki kann lata vera við at heita á Nato um at steðga bumbingini beinanvegin og loysa trupulleikarnar á ein meira siviliseraðan hátt.

Hvat maktar eitt so lítið land sum Føroyar í heimsins hurlivas? Vit makta nakað.

Ok, tí fór SvF undir innsavningina seinasta leygarkvöld. Nógvir lókir smár gera stórar áir. Pengar eru góðir; matur og moralskur stuðul er góður. Og lat okkum evt. taka nakrar løstaðar Kosovo-familjur upp higir og innlimma tær í føroyska samfelag-

ið. Tá muga vit góðtaka teirra sterku turkatrúgv úttan fordómar og sektersmu.

Tað sigst um jugoslavarnar, sum vóru tveittir í nasistisku fangalegurnar á sinni, at teir vóru tað fólkaslagið, sum longdist verst heimaftur av øllum. Teir troyttaðust ikki av at syngja sínar syrgiligu sangir og at gráta eftir heimlandinum.

Tað fær meg at hugsa, um vit heldur áttu at sent føroyskar húsasmiðir niður við føroyskum elementararkkum at smekka upp eftir fáum døgum.

Sendingin **Konto Kosovo** var væl frágingin. Nakað heilt nýtt var tað góða rúm-ljóðið í studiinum, men ov drúgt var tað fyri øtrenaðar sjónvarpshyggarar. Tó var sendingin ongantíð lættisoppur ella smartness. Har var ein dækkur tóni aftan fyri alt stásið.

Men hvat skuldu vit gjørt úttan føroysk listarfólk, tónleikarar og skøld? Eg spyrji bara.

Tað er altíð nakað "yvirlatiskt" við sjónvarpi, sum mæir ikki dámar. Ein fasada. Tað verið seg við gudstænastur ella undirhald. Tú saknar ond, kanska sál, nakað, sum er ektað, og sum tú kanst gloyma teg bertur í.

Onkuntíð eru tó glottar. Eitt tað vakrasta bóklið hetta kvöldið var Enekk við sínum Balkansangi.

Heimligi dunnuhylurin

Vælgerandi er tað í øllum krigshurlivasanum at kunna venda eygunum inn eftir móti tí heimliga dunnuhylinum. Tú stendur og malar eitt vindeygga, og hevur satt at siga ikki lurtað nógv eftir útvarpinum seinastu dagarnar, men nú verður tú tikin við **Edvardi Nyholm Debess Kring Tónleikin** og gloymir alt um vindeyggað.

Edvard, sum er totalt ósnobbutur, hevur frimóð at greiða fólk frá nokrum so abstraktum sum tónleiki. Tað ger tað ikki verri, at hann er farin at gera sær ómak við føroyska málinum.

Ferðslutátturin er (hóast country-løgin) ein sera góð og pedagogisk sending - alt annað enn keðilig. Aftur og aftur viðger hon okkara koyrimoral, og tað er neyðugt. Dreymurin hjá Ferðslutrygd er 0 ferðsluandlát. Í sendingini eru fjálg handskarum, 0-promillur og **Sofus**, sum faðirliga leggur okkum lag á, hvussu vit á eymasta hátt handfara okkara elskaða skatt. (Bilin). Eitt pluss er, at fólk sleppa at senda spurningar inn og fáa teir viðgjørðar.

Svartur Sannleiki

"Tað er nakað heilt serligt við várunum," sigur Ingálvur av Reyni, og tað muga vit øll ásanna.

Eg mátti síggja filmen hjá Dánjal Højgaard og Hans Petur Hansen um okkara stóra málara aftur.

Og hví skal tað vera bannlýst at rósa einum føroyskum filmi á altjóða stöði? Ella at brúka stór orð? Vit hava ríkiliga nógv av hesum her, at eingin verður rósar, fyrr enn hann er deyður - ella eftir at útheimurin hevur fingið eyga á hann.

Frá fyrsta sorgbliða tónanum í tí vakra eyðkennislagnum hevur filmurin fangað hyggjaran; og tað undurfulla hendir: tú gloymir teg bertur.

Vit eru á ferð. Uppi í teimum føroysku fjøllunum, og brimíð stendur í grasið. Men her eru ongar bilgar effektir - ongin fasada - nattúrmyndirnar eru einans við fyri at leiða hyggjaran inn í universið hjá Ingálvi.

Allatíðina hoyrir tú listarmannin greiða

Oddvør Johansen, rithøvundur, skrivur:

frá (á havnarmáli, tá tað er best). Tann svart-hviti filmurin úr (giti eg) 1950-unum verður pakkaður inn í tann perfekta tónleikin, (hvør hevur gjørt hann?), har ein einlig klarinett grætur tann ævinliga ivan hjá listarmanninum út í loftið.

Ivin er har, ivin um tað at fara bertur at læra eitt fak, sum neyvan nakrantíð kann koma at breyðføða teg og tinni. Ivin og óttin fyri, at tú gert annað enn "biksar við bagatellir," stutt sagt bardagin í listini.

Pínan og lívskreppan

Listarmaðurin tekur okkum við inn í arbeiðsrúmið og visir okkum, og takk eigur hann fyri tað. Hann ger tað við eyðmýkt og úttan at vilja behaga.

"Livið er betri at liva, tá tú hevur alt í lagi við fólk", sigur hann einstaðni.

Hesin filmurin hevur ond og gevur sær tíð. Dánjal Højgaard og Hans Petur Hansen hava gjørt eitt megnarverk, sum hevur uppbórið eitt sjálvstøðugt ummæli frá filmskønnum fólki. So hervið er bólturin blakaður víðari til onkran annan.